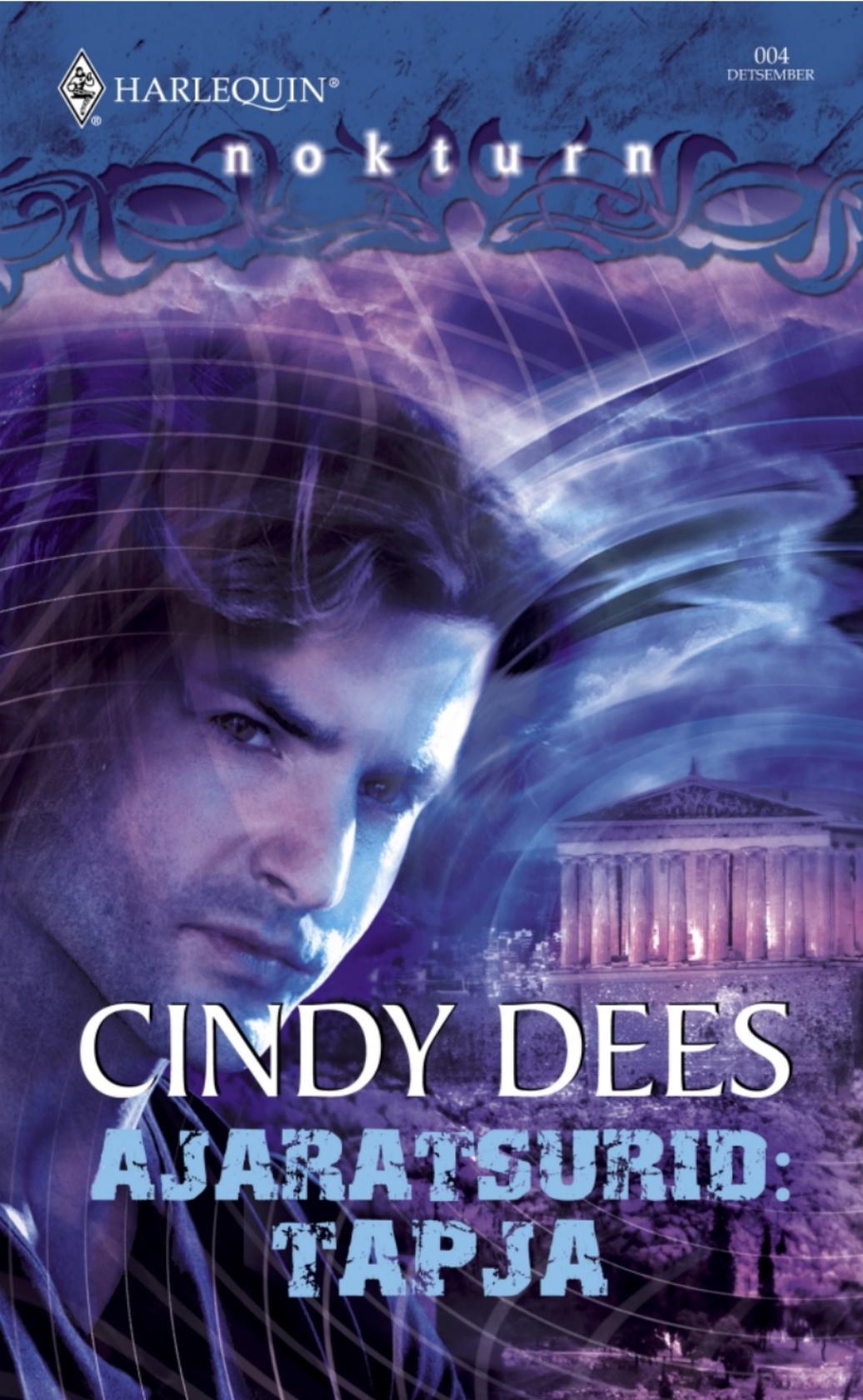

HARLEQUIN®

004
DETSEMBER

n o k t u r n

The background of the cover features a close-up of a man's face on the left, looking towards the right. On the right, there is a glowing, ethereal image of a classical building with columns, possibly a temple or a government building, set against a dark, swirling, purple and blue background with light trails.

CINDY DEES
AJARATSURID:
TAPJA

Cindy Dees
Time Raiders: The Slayer
2009

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused
kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja
kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad
ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes
sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või
paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektor Inna Viires

Copyright © 2009 by Cynthia M. Dees,
Lindsay McKenna and Merline Lovelace

© 2010 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises
Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud
Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

M12216110
ISBN 978-9949-12-984-3

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Armas lugeja!

Aeg-ajalt ilmub kirjaniku ellu mõni nii eriline, põnev ja lustakas lugu, et see kirjutab ennast praktiliselt ise. Minu jaoks on *Tapja* üks sellistest. Muidugi polnud paha ka see, et pidin koostööd tegema kolme oma absoluutse lemmikkirjanikuga, nad on mu lemmikud nii kirjanduse alal kui ka isiksustena. Meil oli mängimiseks muinasjutuline Ajaratsurite kontseptsioon ja siis olid seal veel Tessa ja Rustam. Sellest hetkest peale, kui esimest korda nende loo kirjapanemiseks maha istusin, haarasid nad lihtsalt ohjad enda kätte ja viskasid mu üle parda.

See raamat poleks sündinud ilma Lindsay McKenna, Merline Lovelace'i ja P. C. Casti võimeka juhendamiseta ja nendepoolsete lisandusteta. See poleks sündinud ka Pattie Steele-Perkinsi, Tara Gavini ja Shawna Rice'i toetuse ja särata. Ja viimaks poleks see raamat sündinud ilma entusiasmi ja ajurünnakuteta tervelt Rom Vets grupilt – praeguseks kuulub sellesse juba umbes seitsekümmend tugevat ja arenevat armeeveteranist naiskirjanikku.

Ja võib-olla sellepärast ongi see raamat minu jaoks äärmiselt oluline. Üks rühm erakordseid naisi tuli loovuses ja sõpruses kokku, et oma kogemusi ja professionaalsust ühisprojekti juures rakendada, ja – *voilà!* Ime on sündinud.

Soovitan teil end nüüd mugavalt istuma seada, lõdvestuda ja lasta Ajaratsurite seikluste teisel osal ka ennast võlu maale kanda.

Head lugemist!

Soojusega,

Cindy Dees

*See raamat on kõigile naistele,
kes julgevad unistused teoks teha.
Ärge laske kunagi kellelgi endale öelda,
et miski on võimatu.*

Algus

Viiskümmend tuhat aastat tagasi, olles avastanud, et humanoidide naisisendid kannavad endas tärkavat geneetilist potentsiaali, millest võib ühel päeval kujuneda võime kosmoselaevu juhtida, paigutas Galaktikanõukogu Maale Karanovo pitsati nime all tuntud pronksketta kaksteist tükki, mis pidid jääma pimedusse peidetuks seni, kuni inimkond areneb piisavalt, et teha ajarände ja need üles leida. Ja siis kasvas Roswelli tulnukate 1947. aasta salapäraga ümbristetud õnnetusest välja salajane uurimisprojekt nimega Anasazi. Selle ebatõenäoline eesmärk oli õppida kasutama tulnukate ajarändude tehnoloogiat, mis õnnestus taastada. Kindral Beverly Ashton oli viimane selle projekti juht, enne kui tosin ajarändurit seletamatul kombel kaotsi läksid ja projekt lõpetati. Siiski on „Ad Astra” nime all tuntud päeviku äsjane avastamine andnud professor Athena Carswellile informatsiooni, mida ta vajab, et hakata saatma kaas-aegseid ajarändureid inimkonna ajaloos tagasi Karanovo pitsati kaheteistkümmne tüki otsingutele. Kui pitsat saab tervikuna kokku pandud, saadab see Nõukogule läbi galaktika signaali, et inimkond on ülejäänud galaktilisele üldsusele tutvustamiseks valmis.

Projekt Anasazi on salaja taastatud ning nüüd juba erus olev kindral Ashton ja professor Carswell tegelevad sellega edasi. Nad valivad sõjaväelise rühma koosseisu hoolikalt naisi ja mehi ning koolitavad neid ohtlikeks ajahüpeteks. Ent silmapiiril koidab oht nii inimestelt, kes tahaksid seda

projekti lõpetada või, mis veel hullem, töö tulemused varastada ja neid nurjatuteks eesmärkideks kasutada, kui ka Kentauri Liidult, mille liikmed on valmis tegema kõike, et takistada inimesi õppimast, kuidas tähtede vahel lennata...

1. peatükk

Terve ta elu oli sellesse hetke koondunud. Tessa astus ajarändude kambrisse ja tõmbas kumera ukse enda järel kinni. Teda ümbritses sügav vaikus. Labori rahvas seisis väljaspool, jälgides teda läbi läbipaistvate kvartsiruuutude ja kollektiivselt hinge kinni hoides, kui ta mugavasse allalastud seljatoega tugitooli istus. Väljaspool kambrit tegi doktor Athena Carswell sedasama. Tessa vaatas sügavale oma tooli vajunud professorit, kellel oli peas kroonitaoline ajulainete võimendaja, mille abil ta sai Tessa rohkem kui kahe tuhande aasta võrra ajas tagasi saata.

Rahu haaras Tessat. Põhjatü kergendustunne. Viimaks ometi on kõigel sellel lõpp. Praeguse eluga tuleb nii või teisiti hüvasti jätta – kas siis edu korral kaugesse minevikku hüpates või hüppe ebaõnnestumise korral hukkudes. Kuid mõlemal juhul on Tessa Marconi, üleloomulikuks täiskasvanuks kasvanud kummaline laps, nüüd kahekümne esimese sajandi sureliku spiraaliga lõpparve teinud.

Karvakesed käsivartel kerkisid turri hetk enne seda, kui nahk kirvendama hakkas. Tunne kasvas kergest ebamugavusest ärritava sügeluseni ja muutus seejärel piinavaks valuks. See oleks mõne nõrgema karjuma pannud, kuid Tessa võttis valu oma embusesse.

Ta märkas seni teadvustamata uminat – Athena Carswelli aju võimas jõud kodus ta ümber psüühilist kookonit. Lakkamatu jõukeeris pani pea ringi käima ja Tessa tundis, et süda on natuke paha. *Ära võitle selle vastu. Ratsuta laineharjal.* Ka eelmised ajarändurid oli pööritustundest

teatanud ning oli võimalik, et mõned neist isegi surid, kuna ei suutnud ajahoovustel õigesti surfata.

Athena ise näis viibivat rahu oaasis, nii lõdvestunud, nagu oleks tukkuma jäänud. Ainus pildile sobimatu asi oli ta veidra välimusega peavõru. Tessa ei teadnud üksikasju, ent kaks võrule kinnitatud ühesugust kvartsikristalli muundasid professori mõtted selleks praksuvaks energiamulliks.

Labor tundus lainetavat ja virvendavat ning Tessa pigistas hilinenult silmad kõvasti kinni. Oli tähtis, et ta aju ei võtaks väljastpoolt vastu mingit informatsiooni, mis võiks ta liiga kindlalt selle aja ja koha külge köita.

Iga hetk pidi kookon valmis saama ja Tessa minevikku maanduma – kaks tuhat viissada aastat tagasi ja nii tähtsale missioonile, et see võis väga hästi mõjutada inimkonna tulevikku. Tessa ümber tekkis nii ereda valguse nimbus, et ta pidi maha suruma soovi kätt suletud silme ette varjuks tõsta. Ta keha hakkas aina kergem tunduma.

Valmis või mitte, nüüd see juhtub.

Äkki tungis üks uus heli Tessa üleloomulikku lahkumisse – kõrvulukustav klirin, mis ta silmad pärani lahti ehmatas. Athena võpatas oma tugitoolis, transist välja kistuna. Teadlase näole lahvatas hirm.

See pole hea.

Tessat ümbritsev kookon hakkas äkki nii talumatut kuumust kiirgama, et ta kartis end süttivat. Meeleheitlikult pigistas ta silmad uuesti kinni.

Keegi kriiskas: „Eeiiaiiii!”

Ja siis plahvatas Tessa ümber kõik.

Alexandra Patton, meedium ja varsti ka ise ajarändur, tormas läbi labori Athena poole, karjudes üle kõrvulukustava häiresireeni: „Mis kurat siin toimub?”

„Tulekahjuhäire!” hüüdis üks labori tehnikutest vastuseks.

Alex kortsutas kulmu. „Tulekahju? Siin laboris?”

Tehnik raputas pead. „Arvutid on korras.”

Alex kummardus, et professor Carswell püsti aidata. Ta toetas teadlast, kuni too tasakaalu tagasi sai, ja nad mõlemad tormasid jälgimisseadmete komplekspaneeeli juurde, mis kurjakuulutavalt vilkus.

„Kas nägid teda minemas?” kähvas professor.

Alex heitis pilgu tühjale ülekandeplatvormile. „Ei. Häire kiskus mu tähelepanu kõrvale. Mis siis? Kas hüppe juures läks midagi viltu?”

„Ma ei tea. Ajavool muutus korrapäratuks...”

Labori uks paiskus lahti. Alex pööras kannal ringi ja kähvas sisse koperdavale turvamehele: „Ma arvasin, et siia laborisse *ei tulda* mitte mingil juhul...”

Musta suitsu pilv tuprus sisse, kandes endaga kaasa täisvarustuses tuletõrjuja. Mees karjus läbi oma pleksiklaasist näokatte: „Majast välja, rahvas. Silmapilk.”

„Kui lähedal on tuli?” küsis Alex teravalt.

Mees viipas kiirustades oma kinnastatud käega. „Lähme juba! Üks teist võtab mu kuuesabast ja ülejäänud hoiavad üksteisest kinni. Suits on nii paks, et ei näe midagi. Pidage hinge kinni ja kummardage hästi madalale. Avariiväljapääs pole kaugel.”